

Sygn. akt I C 474/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2016r.

Sąd Rejonowy w Ropczycach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Hallada

Protokolant: Sylwia Sochacka

po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 2016r. w Ropczycach

na rozprawie

sprawy z powództwa M. O.

przeciwko (...) Towarzystwu (...) Spółki Akcyjnej w W.

o zapłatę kwoty 10.000,00 zł

I. Zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda M. O. kwotę 6.600,00 zł (sześć tysięcy sześćset złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 15 września 2015 roku do dnia zapłaty.

II. Oddala powództwo w pozostałej części.

III. Zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 390,00 zł (trzysta dziewięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu części kosztów procesu.

IV. Nakazuje ściągnąć od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Ropczycach kwotę 769,00zł (siedemset sześćdziesiąt dziewięć złotych) tytułem zwrotu części kosztów procesu od uiszczenia której powód był zwolniony

V. Nie obciąża stron kosztami procesu od uiszczenia których powód był zwolniony w pozostałej części.

Sygn. akt I C 474/15

UZASADNIENIE

wyroku z 22 grudnia 2016 r.

Pozwem nadanym w urzędzie pocztowym w dniu 20 listopada 2015 r. powód M. O. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na swoją rzecz kwoty 10 000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od tej kwoty od dnia 15 września 2015 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę stanowiącą różnicę pomiędzy kwotą zadośćuczynienia wypłaconą przez pozwanego, a kwotą rzeczywiście należną powodowi, zwolnienia go w całości od kosztów sądowych, zasądzenia od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa radcowskiego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że w dniu 16 grudnia 2014 r. powód został poszkodowany wskutek wypadku komunikacyjnego mającego miejsce w miejscowości R.. Sprawcą wypadku był A. G.. Pojazd, którym kierował sprawca miał wykupioną polisę od odpowiedzialności cywilnej wobec osób trzecich u pozwanego. Powód zgłosił pozwanemu

szkodę jaką doznał wskutek uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia. Pozwany przyjął odpowiedzialność za skutki wypadku i wypłacił powodowi dobrowolnie kwotę 2 400,00 zł tytułem zadośćuczynienia za szkodę. Powód kwestionuje wysokość przyznanego mu zadośćuczynienia.

Powód podniósł, iż w wyniku zaistniałego wypadku doznał złamania kostki podudzia prawego bez przemieszczenia odłamów kostnych. Bezpośrednio po wypadku powód został zawieszony do szpitala. W związku z zaistniałym wypadkiem powodowi założono szynę gipsową na okres sześciu tygodni. Dalsze leczenie odbywało się w Przychodni (...) w S.. Założenie szyny bardzo utrudniło życie powoda, ponieważ mieszka on sam i musiał korzystać z pomocy sąsiadów. Pomimo upływu około roku od dnia wypadku powód nadal odczuwa negatywne skutki uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia. Złamana noga nadal go boli, jest spuchnięta i obrzęknięta. Powód odczuwa duży dyskomfort chodząc, bieganie jest znacznie utrudnione. Złamanie okazało się poważne w skutkach i pejoratywnie wpłynęło na życie powoda. Codzienna samotność potęgowała złe samopoczucie powoda. W ciągu pierwszych tygodni od wypadku powód przebywał samotnie w mieszkaniu, nie wychodził na zewnątrz. Po zdjęciu szyny powód nadal odczuwał ból związany ze złamaniem kostki. Codzienne funkcjonowanie powoda w związku z wypadkiem zostało utrudnione. Po zdjęciu szyny, powód odbywał rehabilitację do maja 2015 r. Okres leczenia i rehabilitacji trwał łącznie ponad pół roku. Skutki wypadku powód odczuwa do dzisiaj.

W postępowaniu likwidacyjnym, w związku z wydaniem opinii lekarskiej, pozwany określił, że uszczerbek na zdrowiu powoda wynosi 4%.

Powód uważa, że w związku z doznaną krzywdą, zadośćuczynienie powinno wynosić nie mniej niż 12 400,00 zł. W związku z tym, że pozwany wypłacił kwotę 2 400,00 zł, powód postanowił wstąpić na drogę sądową w celu dochodzenia swych roszczeń.

Uzasadniając żądanie odsetek powód podał, że żąda ustawowych odsetek od kwoty dochodzonej pozwem od dnia 15 września 2015 r., to jest dzień po wydaniu przez pozwanego decyzji o wypłacie zadośćuczynienia. Wynika to z tego, że pozwany w tej dacie zakończył proces likwidacji szkody i powód powinien otrzymać wówczas całość należnego mu zadośćuczynienia.

W odpowiedzi na pozew, która wpłynęła do tut. Sądu w dniu 4 stycznia 2016 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwany nie kwestionuje zaistnienia wypadku z dnia 16 grudnia 2014 r. oraz jego następstw w postaci negatywnych przeżyć oraz cierpień fizycznych powoda. Stwierdza on jednak, że wskutek wypadku powód doznał złamania kostki bocznej podudzia prawego bez istotnego przemieszczenia odłamów kostnych. Nie jest to jednak uraz, który skutkowałby kalectwem, utratą samodzielności życiowej lub koniecznością zmiany przyzwyczajzeń powoda trwającą dłużej niż proces rehabilitacji. W toku postępowania likwidacyjnego lekarz ortopeda stwierdził u powoda 4% uszczerbek na zdrowiu, co zostało uwzględnione podczas określania wysokości wypłaconego już zadośćuczynienia w wysokości 2 400,00 zł. Rehabilitacja powoda zakończyła się w maju 2015 r, co oznacza że doznane urazy nie uniemożliwiają powodowi normalnej egzystencji. Pozwany wskazuje dalej, że nie można w tej sytuacji mówić o istotnym ograniczeniu funkcji życiowych, społecznych i rodzinnych powoda. Urazy doznane przez powoda nie powodują konieczności rezygnacji z dotychczasowego trybu życia, a na pewno nie doprowadziły do niemożności wykonywania podstawowych czynności życia codziennego.

W uzasadnieniu pozwany kwestionuje zasadność żądania powoda w zakresie dopłaty kwoty 10 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi od 15 września 2015 r i wnosi o oddalenie powództwa. Pozwany stwierdził, iż żądana kwota zadośćuczynienia jest znacznie zawyżona i jej zasądzenie nie prowadziłoby do kompensaty krzywdy powoda, ale do jego wzbogacenia.

Pozwany wskazuje na brak możliwości zasądzenia odsetek za okres poprzedzający wyrokowanie. Jeśli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do jego wykonania. Pozwany podnosi, że zadośćuczynienie jest wymagalne

dopiero w momencie wydania wyroku i dlatego nie można uznać, że już wcześniej dochodzi do opóźnienia w spełnieniu tego świadczenia

Postanowieniem z dnia 14 grudnia 2015 r. sygn. akt I C 474/15 Sąd zwolnił powoda w całości od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych w całości.

Powód w piśmie procesowym z 11 lutego 2016 r. podtrzymał w całości dotychczasowe żądania i złożył wyjaśnienie odnośnie podstawy prawnej dochodzonych roszczeń. Wskazał on jako podstawę swojego roszczenia art. 822§1 k.c. w związku z art. 34,35,36 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o obowiązkowych ubezpieczeniach, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Powód stwierdził, że fakt, iż współwłaścicielem samochodu oraz osobą, która wykupiła polisę odpowiedzialności cywilnej wyrządzonej przez osobę kierującą pojazdem był powód, nie ma dla kwestii odpowiedzialności pozwanego żadnego znaczenia. W piśmie przywołano uchwałę Sądu Najwyższego na poparcie tego stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 16 grudnia 2014 r. A. G. kierował samochodem marki C. o nr rej. (...). Powód jest współwłaścicielem tego samochodu i był jego pasażerem w czasie wypadku komunikacyjnego. Powód upadł wysiadając z samochodu, który przez nieuwagę kierującego niespodziewanie zjechał na spadzistym terenie.

Bezpośrednio po wypadku powód został przetransportowany do Szpitala w S., gdzie został zaopatrzony z powodu urazu kończyny dolnej bez utraty przytomności. Badanie RTG stwierdziło złamanie kostki bocznej podudzia prawego. Zastosowano leczenie zachowawcze poprzez unieruchomienie w opatrunku gipsowym przez 6 tygodni. Następnie powoda leczono ambulatoryjnie. Fizykoterapię stosowano do maja 2015 r. Stopień uszczerbku na zdrowiu powoda lekarz ortopeda-traumatolog określił na 4% (pkt 162a załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz. U. Nr 234 poz. 1974).

(dowody: opinia lekarska z dnia 24 lipca 2015 r., karta informacyjna z Izby Przyjęć, historia choroby z Przychodni (...) w R., zaświadczenia o wykonanych zabiegach rehabilitacyjnych, pismo z Pracowni Radiologicznej z dnia 30 stycznia 2015 r., wyniki z laboratorium analitycznego, k. 6-14, wydruk akt szkody, k. 29)

Ponieważ sprawcę wypadku łączyła z pozwanym umowa ubezpieczenia OC, powód pismem z dnia 15 lipca 2015 r. dokonał zgłoszenia szkody pozwanemu, wnosząc o podjęcie czynności likwidacyjnych w przedmiotowej sprawie. Szkada została zarejestrowana przez pozwanego pod numerem (...). Pismem z dnia 14 września 2015 r. pozwany poinformował powoda, że w związku ze zgłoszonym roszczeniem przyznał mu zadośćuczynienie w kwocie 2 400,00 zł.

(dowód: wydruk akt szkody, k. 29)

Powołany w sprawie biegły sądowy w zakresie chirurgii urazowej i ortopedii dr n. med. A. P. w opinii z dnia 14 września 2016 r. (doręczonej do tut. Sądu 19 września 2016 r.) stwierdził, iż powód w wyniku wypadku doznał długotrwałego uszczerbku na zdrowiu 3% (pkt 162a załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz. U. Nr 234 poz. 1974). W opinii biegłego, obrażenia powoda mogły powstać we wskazany przez niego sposób, tj. poprzez uraz skrętny prawej stopy przy wysiadaniu z samochodu, gdy pojazd niespodziewanie ruszył. Leczenie prowadzone zachowawczo pozwoliło na zrost kostny odłamów w prawidłowym ustawieniu. Odzyskano pełną sprawność stawu skokowego prawego. Dolegliwości zgłaszane przez powoda mają charakter subiektywny, nie można ich potwierdzić badaniami klinicznymi.

Biegły podał, że powód w wyniku wypadku był narażony na cierpienia fizyczne. Dolegliwości, określane w 10-stopniowej, degresywnej skali (...), wynosiły:

- 4-3 stopnie (...) w ciągu pierwszych dwóch tygodni po wypadku,
- malejąco od 3 stopni do 1 stopnia (...) przez kolejne 4 tygodnie,
- do końca okresu leczenia dolegliwości utrzymywały się na poziomie 1 stopnia (...)

Biegły wyjaśnił też, iż po zakończeniu leczenia u powoda nie występują ograniczenia w zakresie narządu ruchu, spowodowane przebytym złamaniem kostki bocznej prawej.

(d: opinia biegłego dr n. med. A. P. z dn. 14 września., k. 61-65).

Powód w obecnej chwili skarży się na dolegliwości bólowe oraz dyskomfort w trakcie poruszania się. Obecnie nie leczy się, nie uczęszcza na rehabilitację. Ból uśmierza domowymi okładami z lodu.

(d: przesłuchanie powoda z dnia 22 grudnia 2016 r.)

Sąd dał wiarę przedłożonym w toku postępowania dokumentom, których treść jest zgodna z pozostałym materiałem dowodowym, ponadto nie była kwestionowana przez strony. Zostały one sporządzone przez upoważnione osoby, w granicach ich kompetencji oraz we właściwej formie.

Ustalając, jakie obrażenia powód odniósł na skutek wypadku, przebieg procesu leczenia, stopień nasilenia bólu oraz innych dolegliwości związanych z wypadkiem, aktualny stan zdrowia powoda, stopień trwałego uszczerbku na zdrowiu, Sąd oparł się na opinii powołanego w sprawie biegłego dr n. med. A. P.. Opinia ta została należycie uzasadniona i znajduje potwierdzenie w przedłożonej dokumentacji medycznej. W ocenie Sądu, brak jest podstaw do kwestionowania wiarygodności tej opinii.

Sąd dał wiarę zeznaniom powoda odnośnie dolegliwości, które powód odczuwał po wypadku, a także doświadczanych przez powoda ograniczeń w życiu codziennym.

Sąd rozważył, co następuje:

Przedmiotem ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest odpowiedzialność ubezpieczającego za szkody wyrządzone osobom trzecim. Jest to więc ubezpieczenie jego odpowiedzialności za wyrządzenie szkody opartej na zasadzie winy lub na zasadzie ryzyka (art. 822 k.c. w zw. z art. 34-36 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. 2003 nr 124 poz. 1152).

W przedmiotowej sprawie pozwany uznał odpowiedzialność za szkodę poniesioną przez powoda, który doznał obrażeń ciała wskutek wypadku z dnia 16 grudnia 2014 r.

Zgodnie z treścią art. 445§1 k.c., zasądzenie stosownej sumy pieniężnej - jako zadośćuczynienia za doznaną krzywdę - możliwe jest w sytuacji unormowanej w art. 444 § 1 k.c. a więc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia. Przyznanie poszkodowanemu zadośćuczynienia z art. 445 § 1 k.c. zależy od uznania i oceny sądu konkretnych okoliczności sprawy.

Pod pojęciem krzywdy należy rozumieć zarówno cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości), jak również cierpienia psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, wyłączenia z normalnego życia).

Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości. Ma więc ono

charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego, mowa jest bowiem o „odpowiedniej sumie tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę”, przyznawaną jednorazowo. Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia obowiązuje zasada umiarkowania wyrażająca się w uwzględnieniu wszystkich okoliczności oraz skutków doznanego kalectwa (tak w wyroku SN z 3 maja 1972 r., I CR 106/72, Lex Polonica nr 319827). Określenie wysokości zadośćuczynienia powinno być dokonane z uwzględnieniem wszystkich okoliczności mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, a zwłaszcza rodzaju obrażeń i rozmiaru związanych z nimi cierpień fizycznych i psychicznych, stopnia kalectwa, poczucia nieprzydatności, konieczności korzystania ze wsparcia bliskich (wyrok SN z dnia 17 września 2010r. II CSK 94/2010, Lex Polonica nr 2383282). Podkreślić w tym miejscu należy, iż zdrowie jest dobrem szczególnie cennym dlatego ze względu na kompensacyjny charakter zadośćuczynienia jego wysokość musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną adekwatną do warunków gospodarki rynkowej.

W przedmiotowej sprawie, Sąd po dokonaniu analizy całego zgromadzonego materiału dowodowego uznał, iż kwota zadośćuczynienia przyznana przez pozwanego jest istotnie nieadekwatna do poniesionych przez powoda cierpień.

Ustalając wysokość zadośćuczynienia należało bowiem mieć na uwadze wszystkie skutki wypadku, tj. konieczność leczenia, okres praktycznego wyłączenia z normalnego życia, liczne uciążliwości oraz trwające dolegliwości i ograniczenia w życiu codziennym, konieczność korzystania z pomocy osób trzecich, doznawane dolegliwości bólowe, które choć w mniejszym zakresie, to jednak utrzymują się do chwili obecnej.

Mając powyższe na uwadze, jak również fakt, że pozwany wypłacił powodowi zadośćuczynienie w kwocie 2 400,00 zł należało uznać, że zasadnym jest zasądzenie od pozwanego dodatkowo kwoty 6.600,00 zł. Łączna kwota stanowi odpowiednią wartość zadośćuczynienia, a więc przedstawiającą odczuwalną wartość ekonomiczną, niebędącą jednakże wartością nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy. Ponadto powyższa suma pieniężna utrzymana jest w rozsądnych granicach i dostosowana do aktualnych stosunków majątkowych w społeczeństwie. Odpowiada ona nie tylko stopniowi i długotrwałości doznanych cierpień, ale również uwzględnia konieczność znoszenia ograniczeń natury osobistej, korzystania z pomocy osób trzecich.

Zobowiązanie dłużnika do naprawienia szkody spowodowanej czynem niedozwolonym jest zobowiązaniem o charakterze bezterminowym. Wobec tego zadośćuczynienie należy traktować jak wierzytelność bezterminową, a więc świadczenie to powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania (art. 455 k.c.). Dla określenia terminu wymagalności zadośćuczynienia oraz w konsekwencji ustalenia, od kiedy można naliczać odsetki od zadośćuczynienia ważne jest, by dłużnik znał okoliczności decydujące o rozmiarze należnego od niego zadośćuczynienia. (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 lipca 2014 roku w sprawie II CSK 595/13). O terminie, od którego należy naliczać odsetki ustawowe, decyduje także kryterium oczywistości żądania zadośćuczynienia. Jeżeli bowiem w danym przypadku występowanie krzywdy oraz jej rozmiar są ewidentne i nie budzą większych wątpliwości, uzasadnione jest przyjęcie, że odsetki ustawowe powinny być naliczane od dnia wezwania dłużnika do zapłaty zadośćuczynienia. Mimo więc pewnej swobody sądu przy orzekaniu o zadośćuczynieniu, wyrok zasądający zadośćuczynienie nie ma charakteru konstytutywnego, lecz deklaracyjny.

Należy podkreślić, że w przedmiotowej sprawie pozwany określił, że uszczerbek na zdrowiu powoda wynosi 4%. Natomiast biegły sądowy w zakresie chirurgii urazowej i ortopedii dr n. med. A. P., powołany w sprawie, ocenił ten sam uszczerbek na 3%. W związku z tym należy stwierdzić, że pozwany uzyskał wiedzę na temat okoliczności decydujących o rozmiarze należnego powodowi zadośćuczynienia jeszcze przed wszczęciem postępowania sądowego w niniejszej sprawie, w trakcie postępowania likwidacyjnego. Oznacza to, że odsetki mogły być zasądzone od daty wskazanej w pozwie tj. od dnia następnego po dacie przyznania zadośćuczynienia w kwocie 2400 zł, które już wówczas było zdecydowanie za niskie nawet jak na ustalenia dokonane przez pozwanego.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 445§1 k.c., 481.§ 1 i 2 k.c. 455, 805. § 1 i 2 pkt. 2, 822. § 1 i 2 k.c. oraz art. 38. 1. pkt 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r o ubezpieczeniach obowiązkowych... (DZ, U, Nr 124 poz. 1152 ze zm) należało orzec jak w pkt I i II wyroku.

Na koszty postępowania składają się: opłata od pozwu w kwocie 500, 00, wydatki na poczet kosztów sporządzenia opinii przez biegłego – 665, 56 zł oraz wynagrodzenia pełnomocników stron w kwotach po 1217 zł. Strona pozwana przegrała sprawę w 66%, powód w 34 % i takim zakresie powinien nastąpić zwrot kosztów postępowania. Powód był zwolniony od kosztów procesu w całości, a zatem pozwany powinien wpłacić odpowiednia część opłaty i wydatków stosownie do stopnia w jakim przegrał sprawę.

Mając powyższe na uwadze na zasadzie art. 98 § 1-3 kpc i art. 113 . 1 i 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167 poz. 1398 ze zm.) należało orzec jak w pkt III-V wyroku